

F. L. VĚK.

Obraz z dob našeho národního probuzení.

NAPSAL ALOIS JIRÁSEK.

Opočenská ta příhoda přiměla také Věka, že na Hněvkovského poslední dopis dříve odpověděl, nežli hodlal.

Psal napsal koncem roku, odpověď došla až za kolik měsíců, pětadvacátého. Hněvkovský na opočenskou příhodu patrně zapomněl, poněvadž se jí ani slovem nedotkl.

Kramerius nevěděl o ní nic, nežli že zapadla jako do vody a že bezpochyby uvažoval někde u divadla. Také Věk musil vypravovat a se zpodobat. Pověděl o ženě, o dětech a Kramerius mžouraje očima, usmíval se opakoval:

"Co jsem chválil, co jsem radil? Dobře, dobře tak, nu a nechybili, já s Věfkou také ne. Synkové rostou, pomalu aby člověk na školu myslil."

Z rodiny dostali se na Dobrušku, na okoli, vlastence a děťa, na knihy. Věk si vybral, kde co bylo nového a zamluvil si již napřed celý stoh "Nových kalendářů tolerance".

"Ty jduj pokračuj jako na dráčku. To je lidu do noty psáno," pochvaloval.

"Sejme semínka, ctň vlastníce, do ouhuru, ale do nejlepší půdy. Kdyby se tady neujalo, pak je veta po nás."

"Ale ono se ujímá, vidím to, pozoruj!" Krameriusova tvář se vyjasnila. "A tady, v Praze," dodal hned Věk "je eténářů také dost, za tu chvíli, co tu sedím, přešlo tolik kopečků"

druhého si nevšiml, nezastavil se, nepromluvil, každý jen jako za kořisti. Odvykl tomu docela; nebylo mu volno a první večer, co se tak sám v tom hemžení bral, stesk ho ovanul.

Obchodní své záležitosti vyřizoval rychle; pospíchal tak, že byl dřív hotov, nežli se nadál a než jak měl rozpočteno. A již neměl stání. Sotva že se ještě u Kramerius zastavil rozloučit se.

Napoleon ještě chodil po krámcích, a to rád, nakoupit dárku ženě, dětem, babičkám. Vybíral a nesetřel, jen aby doma hodnou radost způsobil, všechny překvapil, a nejvíce ženu.

Zatím nalozili jeho fůru a když už takřka vyjžděl, přikvapil Held, jenž se tolik omouval a litoval, že nebyl doma a že pozdě o Věkovi zvěděl. Věk byl mile překvapen jeho ngnadálým příchodem a tím více, poněvadž už před tím ho tžilo, že Held přestal psát, a teď zas, že nepřišel, když mu nechal vzkázání v bytě.

Už jsem ležela, ale nespala — Myslela jsem na tebe, nepřidáš-li si den, neostaneš-li dít! — Nebo — "Nepřijedu-li dřív, víd, víd!" Přisvědčila a zase ho chytila. "To mne tak těší, to mám radost, žeš dřív — Já si nemyslela, že přijedeš, to se jen tak myšlenka kmitla, ale jak jsem zaslechla vůz, tak pozdě, teď lekla jsem se radostí, a takové tušení jsem měla —"

Znovu ji tiskl a líbal. "Děti už dávno spí — Ty se upatly, ty se těší na tebe —" "A jejich máma?" "Ta nejvíce." Usmála se a držela muže za ruku šla s ní k dětem.

Ležely vedle sebe na postýlce bez nebes v hlubokém, svatém klidu dětského spánku. Mladí rodiče stánu v šeru tise nad nimi, a Věk v radostném pohnutí políbil jejich číčka.

Ptal se na matku, na babičku. Uslyšel, že jsou zdravý a jak jeho ženě ve všem pomáhal, co tu nebyl. Vyšel na síň ke komoře, kde matka spala, podívat se, probudila-li se. Záhledil pruh světla a když vešel, potkal u prahu překvapenou paní. Chvěla se a jak se jí podíval, neboť bylo jí divno, že se v stavení zastavil povel a zaslechla kvapně, známé kroky na síni. Chvilku s ní poseděl, pověděl stručně o cestě, jak pořídl, o voze se zbožím.

Pak psí štěkot je uvítal, to když do Opočna dojele. Věk si vzpomněl na "špěnovoda" Sýkora, ten že asi spí, na vrchního, jenž tak hrozil k vůli Rousseauovi a filosofům, a dává-li si o něm do- nášet.

Minulí Opočen, stmělý už a spící, jeli zase kolem luk, mezi lány. Věk se už nechouli v koutku, nýbrž do předu nachýlen, upíral zrak před se a vyhlížel.

Cím dále tím byl dychtivější, nedočkavější, zvláště když už rozeznal známé stromy a cesty, osamělá stavení. Fak vjel mezi první příbytky rodného jeho městečka, v němž nehořela ani jediná svítlna. Nemělo žádných. V oknech také ani světélka. Na podších dřevěných stavení černá tma, náměstí pusté. Racht kol, jenž se v tom tichu hlasněji rozléhal, stíchl před Věkovým domem.

Ale povel ještě nezastavil a Věk už seskočil. V uvolněném, rozletitém pláští, nesa brašnu v ruce kvapil ku svému stavení. Unavení z dlouhé jízdy přešlo na ráz. — Rychle, nedočkavě zaklepal a když ospalá děvečka otevřela, letěl síni a po několika schodech, jež vedly do světnice.

Tu se mu vstříce otevřela náruč svěřené, bíléch paží. Mladá jeho žena v sukničce jen a košili, bosa, jak z lože vyskočila, chytila ho kolem krku a líbala ho ve prudkém radostí. A v tom vzrušení vešli do světničky, odkud mu přiběhla naproti, a kdež mu pootvěřeným oknem vstříce zavánula vůně nočních fial na zahrádce.

"Což tys věděla, tys — nebo bylas vzhůru?" "Už jsem ležela, ale nespala — Myslela jsem na tebe, nepřidáš-li si den, neostaneš-li dít! — Nebo —"

"Nepřijedu-li dřív, víd, víd!" Přisvědčila a zase ho chytila. "To mne tak těší, to mám radost, žeš dřív — Já si nemyslela, že přijedeš, to se jen tak myšlenka kmitla, ale jak jsem zaslechla vůz, tak pozdě, teď lekla jsem se radostí, a takové tušení jsem měla —"

Znovu ji tiskl a líbal. "Děti už dávno spí — Ty se upatly, ty se těší na tebe —" "A jejich máma?" "Ta nejvíce." Usmála se a držela muže za ruku šla s ní k dětem. Ležely vedle sebe na postýlce bez nebes v hlubokém, svatém klidu dětského spánku. Mladí rodiče stánu v šeru tise nad nimi, a Věk v radostném pohnutí políbil jejich číčka.

Pak psí štěkot je uvítal, to když do Opočna dojele. Věk si vzpomněl na "špěnovoda" Sýkora, ten že asi spí, na vrchního, jenž tak hrozil k vůli Rousseauovi a filosofům, a dává-li si o něm do- nášet.

Minulí Opočen, stmělý už a spící, jeli zase kolem luk, mezi lány. Věk se už nechouli v koutku, nýbrž do předu nachýlen, upíral zrak před se a vyhlížel.

Cím dále tím byl dychtivější, nedočkavější, zvláště když už rozeznal známé stromy a cesty, osamělá stavení. Fak vjel mezi první příbytky rodného jeho městečka, v němž nehořela ani jediná svítlna. Nemělo žádných. V oknech také ani světélka. Na podších dřevěných stavení černá tma, náměstí pusté. Racht kol, jenž se v tom tichu hlasněji rozléhal, stíchl před Věkovým domem.

Ale povel ještě nezastavil a Věk už seskočil. V uvolněném, rozletitém pláští, nesa brašnu v ruce kvapil ku svému stavení. Unavení z dlouhé jízdy přešlo na ráz. — Rychle, nedočkavě zaklepal a když ospalá děvečka otevřela, letěl síni a po několika schodech, jež vedly do světnice.

Tu se mu vstříce otevřela náruč svěřené, bíléch paží. Mladá jeho žena v sukničce jen a košili, bosa, jak z lože vyskočila, chytila ho kolem krku a líbala ho ve prudkém radostí. A v tom vzrušení vešli do světničky, odkud mu přiběhla naproti, a kdež mu pootvěřeným oknem vstříce zavánula vůně nočních fial na zahrádce.

"Což tys věděla, tys — nebo bylas vzhůru?" "Už jsem ležela, ale nespala — Myslela jsem na tebe, nepřidáš-li si den, neostaneš-li dít! — Nebo —"

"Nepřijedu-li dřív, víd, víd!" Přisvědčila a zase ho chytila. "To mne tak těší, to mám radost, žeš dřív — Já si nemyslela, že přijedeš, to se jen tak myšlenka kmitla, ale jak jsem zaslechla vůz, tak pozdě, teď lekla jsem se radostí, a takové tušení jsem měla —"

Znovu ji tiskl a líbal. "Děti už dávno spí — Ty se upatly, ty se těší na tebe —" "A jejich máma?" "Ta nejvíce." Usmála se a držela muže za ruku šla s ní k dětem. Ležely vedle sebe na postýlce bez nebes v hlubokém, svatém klidu dětského spánku. Mladí rodiče stánu v šeru tise nad nimi, a Věk v radostném pohnutí políbil jejich číčka.

Hodlám dokázati že mi lze Váš vyléčiti

Za tou přfélnou hodlám rozdati lék v ceně \$10,000

DR. T. FRANK LYNOTT, který hodlá rozdati léky v ceně \$10,000.

Na základě toho, že bez věkové pochybnosti mám léky, které vyléčí nemoc ledvin, močového měchýře, reumatismu, hodlám tento rok rozdati těchto léků v ceně deseti tisíc dolarů a každý, kdož je dostane tímto nemocem, může očekávat krabici těchto léků zcela zdarma. Vše, čeho jest třeba, jest, aby nám byla zaslána Vaše adresa.

Nemánil tím, jakmile využijete část těchto léků, nebo všechny, aby mi bylo zapláceno, dojde-li vyléčení. Můj cíl jest, že hodlám zaslati krabici těchto léků zcela zdarma bez jakýchkoli poplatků, dár to ode mne vám na světě třetím květnu tohoto roku, tak, aby bylo lze mi dokázati, kde a jak mohou být vyléčeni. Neodčkávám také žádné zaplacení těchto bezplatných léků, ani bych jich přijal nyní než později, když mi byl zaslán. Jest to skutečné léky zdarma v pravém slova smyslu.

Bydlete na tom lépe na každý způsob, když jich užijete. Nezávisť v nich žádná součástka, která by mohla ukřivdit; ani jedina, avšak každá prospěje. Vše co žádám jest, aby jich bylo posláno, aby každý mohl být osobně přesvědčen. Povinností velikou považuji, abych dal jsem příležitost dalších deset tisíc mých lékařských knih. Tato kniha jest nová a první třída a obsahuje podrobný popis příznaků, příčiny, výsledek, a nejzdravější léčbu, jaké jsou, a reumatismu, močového měchýře, ledvin, které si dopřáti léky, bude kopie této veliké ilustrované lékařské knihy, nejvíce, jaká kdy byla napsána o těchto nemocích pro lékařské a všeobecné rozšíření.

Potřebujete-li léků takových jako M. mánt, chcete-li dosáti uzdravení a neohlédáte obávati nějakých peněz, hladce bytí uzdravení, doplatejte mi. Pročíte tyto příznaky a světe o Vás slyšeti ještě dnes.

- Toto jsou ty příznaky: 1.-Bolest v zádech. 2.-Časté močení k močení. 3.-Pálení nebo stípání při močení. 4.-Bolesti při chůzi. 5.-Nezdravá a průhledná moč. 6.-Vstřípy nebo bolesti v zádech. 7.-Všeobecná slabost, unavení a závratě. 8.-Otoky nebo bolesti pod pravými žebry. 9.-Otoky v některých částech těla. 10.-Často nachlazení. 11.-Tlučení nebo bolesti v srdci. 12.-Bolesti v boku a kyčli. 13.-Bolesti v lýle nebo v hlavě. 14.-Bolesti v lýle a v pažích. 15.-Bolesti nebo otoky v kloubech. 16.-Bolesti nebo otoky svalů. 17.-Bolesti v nervech nebo v čírcích. 18.-Aktivní nebo chronický reumatismus.

— Svítlo mu, chytil ji za ruku a přitáhl ji blíže k sobě, veselě, potěšeně.

"Tys vzpomněla — U Hybernů, víd, jak jsme spoju byli, když tam Paula, Thomová —"

Chtěla zapřít, ale Věk ji k sobě přivínul, živě pokračoval: "Nebyl jsem tam, má zlatá, nehráli, nejsou ani v Praze, divadlo je v Karlových Varech, ale kdyby i v Praze hráli, na ni — na Paulu, bych se nešel schválně podívat — věříš?" — "Znělo to přesvědčivě, věrele.

Věkovo spojení s Prahou zůstalo jako prve, hlavně obchodní a vlastenecké. Held sice se zas o Věka, ale odpověď na Věkova odpověď skládal pak nějak příliš dlouho.

Za to Kramerius psal častěji, to když pravidelně posílal kromě svých novin také balíky knih, které Věk pro sebe i pro jiné objednával, neboť sháněl nejenom eténáře, nýbrž také kupeče českých knih.

Na podzim došel od Krameria mohutný balík "Nových kalendářů tolerance". Z těch neměl Věk do Všeoh zvláště kromě svého ani jediného výtisku. Sly jako na pochmátku. — Dni ubíhaly stejně, v práci, někdy v starostech, nic se hrubě neměnilo v klidném štěstí Věkovo rodiny. Jenom děti. Rostly ve zdraví a prospívaly za matčiny péče i obou babiček. Nyní už oplácely návštěvy prabábe Snížkové. Chodily k ní často s maminkou nebo se služkou na 'oušku a tu zase druhá babička, stará Věková, se jich nemohla obyčejně dočkat a žářila, že tam tak dlouho pobývá.

Věk byl se svým Rousseauem pořád v nesnáziích a na ústupu, letní noci.

VI. O dívčích a jiných novinách.

F. Věkovi se blaženě v mysli vyjasnilo, když se po ránu probudil a sobě uvědomil, že je doma. Byl rád, že je v Praze. Myslil však dost o ní vypravovat, o cestě tam a jak se mu v Praze dařilo, co tam nového. Na Prahu byli všichni dychtiví, doma i sousedě.

Všem povídal, naposledy ženě, když za soumraku seděl sám v zadu u otevřené okna nad zahrádkou. Vzpomínal, jak večer téměř časy pospěchal domů, zrovna letěl a jak se těšil — Usmívala se, blažila ji to, ale na oheň ji viděl, že se něco myslí. Ptal se náležal, až vzběhnuvší k němu, s rozpačitým úsměvem, jako by šerem tam vytřkla. "O divadle, já nic nevypravoval —" "Ach! O divadle! O kterém?"

Víděl, že leccos najde, na leccos že ještě čas, také volných chvílí nezbývalo a někdy pohodnotno vyhrála. Nechával teorii, ale s dětmi se zabýval. Snášel jim také se sedničky knihy s obrázky, jež jmenovitě Vašíčka čím dále tím více poutaly. S chutí jim obracel listy v Hájkově kronice, v Harantově cestě do svaté země a naposled také v dědictví po starém Žalmanovi, v bibli kutnohorské. (Pokračování.)

Máte majetek?

Každý člověk má nějaký majetek, o který má pečovat. Kdo si majetku svého nehlídá, z pravděla jej ztratí. Nejeunnějším majetkem jest, nebo má být, zdraví. Nehledte si ho a přijďte o ně; pečujte o ně a ono zůstane pevným. Je-li třeba nějaké malé opravy sem tam, neodkládejte s ní, aby škoda nerostla. První známkou poruchy zdraví bývá časté nachlazení nebo úplná nechuť k jídlu, často spojená se zácpou nebo bolestmi hlavy a jinými obtížemi. Zakročte rázně! Berte hned Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Ono Váš dobře prokáže, ale zároveň vsadí, což jest velice důležitým. Ono povzbudí všechny tělesné orgány k bývsté práci, ale při tom dá jim tolik síly, by práci svou konaly bez námahy a bez únavy. Ono vyléčí churavý žaludek i churavá, slabá střeva, odstraní zácpu, stále se vracející bolesti hlavy, uleví bolesti revmatické a neuralgické, dá dobrou chuť k jídlu, zdravý spánek, sílu. V lékárnách. Jos. Triner, 1333—1339 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

"Česko-Americký Venkov", hospodářsko-odborný list pro veskerou třídu obyvateľstva. Předplatné pouze \$1.00.

Advertisement for Mayer Honorbilt watches, featuring a watch image and text describing its quality and availability.